

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 585/2017
05.07.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ из ..., чији је пуномоћник Недељко Велисављевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милорад Ђорђевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6005/16 од 05.10.2016. године, у седници одржаној 05.07.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6005/16 од 05.10.2016. године, као и захтеви странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1235/15 од 18.04.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог туженог за прекид парничног поступка до окончања поступка пред Привредним судом у Београду у предмету Ст. бр. 116/15. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 186.281,20 евра са законском затезном каматом почев од 08.10.2014. године до исплате. Ставом трећим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на износ од 186.281,20 евра исплати законску затезну камату почев од 03.10.2014. до 07.10.2014. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 366.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6005/16 од 05.10.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и четвртим изреке. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, побијајући је у ставу првом изреке због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију туженог, уз захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Испитујући правилност другостепене пресуде у побијаном делу, у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде одредаба парничног поступка се у ревизији не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је дана 26.08.2014. године, као предлагач, са правним лицима „ВВ“, „ГГ“ и „ДД“, противницима предлагача, пред Привредним судом у Београду у предмету Р 650/14 закључио судско поравнање, којим су се противници предлагача обавезали да своје дугове према овде тужиоцу, као предлагачу, исплате у одређеним појединачним износима и роковима који су прецизно дефинисани у тексту поравнања. Истог дана, тужилац као поверилац и тужени као јемац закључили су уговор о јемству, у складу са тачком 6. поравнања, којом је правно дејство поравнања условљено закључењем тог уговора. Јемац се обавезао да ће, у случају да било који од дужника из судског поравнања не испуни било коју своју обавезу према повериоцу благовремено и у целости, у складу са одредбама судског поравнања, на први повериочев позив, извршити повериоцу обавезу плаћања било којих доспелих новчаних обавеза из поравнања, без икаквих ограничења, осим у погледу максималног износа новчане обавезе од 186.281,20 евра. Уговор су потписали овде тужени као јемац и адвокат Недељко Велисављевић, за повериоца, овде тужиоца. Дужници закљученог судског поравнања нису измирили своју доспелу обавезу према тужиоцу као повериоцу. Тужилац је туженом дана 02.10.2014. године упутио позив да дуг измири најкасније до 07.10.2014. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су обавезали туженог да тужиоцу исплати износ од 186.281,20 евра са припадајућом законском затезном каматом.

Одлука је заснована на правилном схватању да је уговор о јемству пуноважан јер га је, у складу са чл. 91. став 4. Закона о облигационим односима, у име и за рачун тужиоца, закључио пуномоћник, адвокат Недељко Велисављевић, на основу посебног овлашћења издатог од стране тужиоца као властодавца. Правилном применом одредаба члана 997. ЗОО којом је прописано да се уговором о јемству јемац обавезује према повериоцу да ће испунити пуноважну и доспелу обавезу дужника, ако то овај не учини и чланова 17, 262. и 295. истог закона којима је прописано да су странке у облигационом односу дужне да изврше своју обавезу и одговорне за њено испуњење, да је поверилац у обавезном односу овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи, као и да обавеза престаје када се испуни, као и у другим законом одређеним случајевима, обавезан је тужени, као јемац, да тужиоцу, као повериоцу, испуни доспелу обавезу дужника судског поравнања

коју они према тужиоцу нису испунили, и то у износу од 186.281,20 евра, у складу са закљученим уговором о јемству.

Правилна је и одлука о законској затезној камати која тужиоцу, у смислу чл.277. ЗОО, припада на наведени износ почев од 08.10.2014. године, од када је тужени у доцњи, јер обавезу није испунио до 07.10.2014. године, у року који му је тужилац оставио позивајући га 02.10.2014. године да испуни обавезу. Стога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Ова обавеза произлази и из самог уговора о јемству у коме се тужени у члану 1.2. обавезао да ће, у случају да било који од дужника из судског поравнања (било дужник ВВ, било дужник ГГ или дужник ДД) не испуни било које своје обавезе према повериоцу благовремено и у целости, у складу са одредбама судског поравнања, на први повериочев позив, извршити повериоцу обавезу плаћања било којих доспелих новчаних обавеза из судског поравнања, без икаквих ограничења, осим у погледу максималног износа новчане обавезе коју јемац има према повериоцу и то на начин да је укупна обавеза јемца према повериоцу по овом уговору о јемству ограничена на максимални износ од 186.281,20 евра.

Наводи ревизије којима се указује да је требало прекинути поступак до окончања поступка стечаја који је покренут према предузећу „ДД“, једном од дужника, те да у околностима покренутог стечаја према једном од солидарних дужника није било места примени чл. 414. ЗОО, правилно су образложени од стране другостепеног суда.

Указивањем на повреду члана 8. Закона о парничном поступку од стране другостепеног суда се заправо доводи у питање оцена изведених доказа и правилна примена материјалног права приликом тумачења садржине уговора о јемству, а материјално право је, по налажењу Врховног касационог суда, правилно примењено.

Суд је имао у виду и остале наводе ревизије али је нашао да не утичу на законитост и правилност побијане пресуде.

На основу изложеног одлучено је као у изреци у смислу члана 414. став 1. ЗПП.

Имајући у виду да тужени није успео са изјављеном ревизијом, не припадају му трошкови ревизијског поступка у смислу чл. 165. став 1. ЗПП. Ни тужиоцу не припадају трошкови за састав одговора на ревизију јер исти, у смислу чл. 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић